İslâm âlemini bir araya toplayan ibadet: Hac

Ali Kılınç: “Üstad Hazretlerinin hacla ilgili İslâm âlemine ikazını delilli olarak şerh eder misiniz?”

Bediüzzaman Hazretlerine göre Müslümanların hac ibadetinin hikmetini ihmal etmeleri musîbeti değil, gazap ve kahrı celp ediyor. Bunun cezâsı da günahların kefâreti olarak değil, çoğalması olarak tecellî etmiştir. Nitekim Müslümanlar haccın mânâ, hikmet ve muhtevâsını ihmal etmekle haccın önemli hikmetlerinden olan;

1-Tanışmak ve kaynaşmakla fikir, gaye ve hedef birliği kurmayı,

2-El ele vererek ortak çalışmayı gerektiren İslâmiyet’in yüksek siyâsetini,

3-İslâm toplumunun yüksek ve geniş menfaatini gözetecek yeni çözümler üretmeyi ihmal etmişlerdir.

Bu ihmal ise gayr-i Müslim düşmanın, milyonlarca Müslüman’ı Müslüman aleyhine kışkırtmasını kolaylaştırmıştır. İşte son iki yüz yıldan beri İslâm âlemi olarak içine düşürüldüğümüz yalnızlığın, ayrılıkların, ihtilafların, küçük küçük devletlerle her bir Müslüman topluluğun gayr-i Müslim unsurların emri ve yönlendirmesi altına girmesinin kader cihetiyle sebebi bu dehşetli ihmaldir.

Meselâ: İngilizlerin sömürüsü altındaki Hind ülkesi bin seneden beri İslâm’a hizmet eden pederi hükmündeki Osmanlı’yı düşman zannetmiştir. Şimdi oturup bağırıyor! Rusların istilâsı altındaki Tatarlar ve Kafkaslar, vâlidesi hükmünde olan Osmanlıya cephe almışlardır. Şimdi ayak ucuna oturmuş ağlıyorlar! İngiliz oyununa yenik düşen Araplar, bin yıllık kahraman kardeşi olan Osmanlıyı düşmana karşı yalnız bırakmışlardır. Şimdi şaşkınlıklarından ağlamasını da bilmiyorlar! Fransız ve İtalyan sömürüsü altındaki Afrika bin yıllık birâderi olan Osmanlıyı cephede kendi kaderine terk etmiştir. Şimdi bağırıp çağırıyor!

Ve İslâm âlemi bin yıldan beri İslâm bayrağını şerefle bağrında taşıyan ve şanla başında taç yapan bayraktar oğlu Osmanlıyı gaflet içinde terk etmiş, Osmanlının düşman tarafından bozguna uğratılmasına ve yıkılmasına göz yummuştur. Şimdi çâresiz bir anne gibi saçlarını yolarak âhu fizar ediyor!

Böylece İslâm âlemi, mutlak hayır olan haccı İslâm'ın yüksek kongresi sayıp gereği ile amel etmediğinden, mutlak şer olan düşman bayrağı altında dehşetli baskılar, sadmeler, sarsıntılar geçirmiş; dayanılmaz zulümler, saldırılar, sömürüler görmüş; öz vatanlarında etkisiz, yetkisiz, hükümsüz ve garip bırakılmıştır.

Oysa korkak tavuk, yavruları yanındayken şefkatini güce dönüştürmekte, dev gibi hayvanlara saldırabilmektedir. Keçinin kurttan korkusu, zor anlarında cesârete dönüşmekte, boynuzuyla kurdun karnını delik deşik etmektedir. Fıtrî meyiller, mukavemeti kırarlar, karşılarında güç ve kudret tanımazlar. Meselâ bir avuç su, kalın bir demir gülle içinde olsa bile, kışta soğuğa bırakıldığında, fıtrattan olan genişleme meyli ile demir gülleyi parçalamaktadır.

Evet; şefkatli tavuğun kudreti, gayretli keçinin zor andaki cesâreti ve suyun demir gülleyi dize getirmesi gibi, fıtrî bir heyecan, zulmün soğuk ve kâfirâne düşmanlığına maruz kaldıkça zulmü ortadan kaldırır, düşmanı perişan eder! Rus mojiklerinin Çeçenistan ve Afganistan topraklarındaki çâresizlikleri buna şahittir.

Ne esef vericidir ki, İslâm âleminin dağınıklığı günümüzde de sürüp gitmekte; bir çok Müslüman topluluk, birer müstebit kralın veya jakoben birer yönetimin basîretsiz ve beceriksiz sevk ve idâresi altında, gayr-i Müslim düşmanın kirli ve pis çizmesine maruz kalmakta, sonuçta himâyesiz, korumasız ve savunmasız şekilde kendi kaderi ile baş başa bırakılmaktadır. Dün Bosna, Çeçenistan, Afganistan, bu gün Filistin, Irak bunlardan sadece bir kaçıdır. İslâm âleminin bu acziyeti ve zaafiyeti ise, İslâmı bilmeyen yer altı örgütlerinin cihad bahanesiyle terör yapmalarına davetiye çıkarmaktadır.

Fakat Bedîüzzaman Hazretleri bu derin problem karşısında asla ümitsizlik ekmez. Bedîüzzaman, îmânın özünde bulunan hârikulâde müsbet cesâretin dirilişinin, İslâmiyet izzetinin tabiatında var olan kahramanlığın hayat bulmasının ve İslâm kardeşliğinin uyanmasının her zaman mucizeler gösterebileceğini ve bu diriliş ve uyanışlarla İslâm âleminin topyekün ayağa kalkabileceğini müjdeler.1

Dipnotlar:
1- D. H. Örfî ve Sünûhât, s. 123-125